

HARSÁNYI LAJOS ÚJ VERSEI

ÉVSZAKOK

TAVASZ

A nap, mint felriadt kamasz
nagy pejlovára pattan hatkor,
vágtazni kezd és hirtelen
berregni kezd ezernyi traktor.

Megcsillan ásó és kapa,
ropog a föld rossz csontja,
egy isteni kéz a rügyet
a fákra harmatosan ontja.

Zümmögnek népes iskolák,
diák tanul sok új nevet,
a kertben lent az almafán
egy sárgarigó felnevet.

NYÁR

Nagy angyal fűti a napot,
azért olyan heves a nyár,
a föld forog, harsog, dörög,
olyan, mint egy nagy, furcsa gyár.

A gyárban minden énekel,
mozognak lusta, nagy daruk,
kerék forog, csapágy csepeg,
a villany üt és visszarug.

A kéz tömi, egyre tömi
a gépbe a vasat, szemet
s belőle hátul készen hull
új hid, kerékpár, kerevet.

Egy karcsú lány Siófokon
a Balatont szemlélheti.
egy bronzraégett ifjú kéz
arany narancsot nyújt neki.

ŐSZ

Az arcod lassan elfakul,
nem emlékszem szemedre már,
a nagy szerelem haldokol
s nincs gyűlölet. Se tél, se nyár.

Mint harcos, aki leszerel
és ellövi végső nyilát,
úgy nézek már utánad én
és ködbe süllyed a világ.

A nap kanóca kormos ág,
elszürkült minden szent dolog
s emléked is majd, mint a füst
lassankint — ellobog.

TÉL

A tél ezüst csizmában táncol,
porzik a hó a lábai alatt,
bujik előle ember, állat,
amerre ordítózza elhalad.

A kis szobákban árad jó meleg,
a rádióban Bihari-kesergő,
a hegytetőkön mint üveg, ropog
a zuzmarától villogó nagyerdő.

A föld pihen, nagyon elfáradott,
levetkezik és többet nem beszél,
a nap kis bőbitáját, mint a pelyhet
a láthatárról — elfujja a szél.